

જુગારે તો યુધિષ્ઠિરને પણ અસ્તિત્વ ભનાવી હોધા હતા !

જુગાર રમવાની વૃત્તિ ઉદ્ભવવી, પ્રથમ તો એ જ પરાજયનું ગલિંત સૂચન છે. જુગારમાં સાક્ષાત હારબું એ તો હાર છે જ કારણું

કે તેમાં કચારે, કેશ્યલું અને શું શું હારીશું તેનું કોઈ હોકાણું જ નથી, પરંતુ જુગારમાં મળેલી લુત એ પણ મહા કરુણાજનક પરાજય જ છે. કારણુંકે એ લુત હારનારના આંસુના બોગે, હારનારનાં છોયાં-દેઝરાંનાં અન્ન-વખના બોગે અને હારનારની બીમાર પતનીની હવાના બોગે મેળવેલી લુન છે. જુગારમાં પ્રાપ્ત થયેલું એ કાંઈ રચનાત્મક રીતે પ્રાપ્ત થયેલું હેતું નથી; કે નેથી એમ કહી શકીએ કે “મૈં બી ભૂખાન રહૂં ઔર તુઝે બી ખાનેકો કહૂં !” બલે કોઈ પોતાની સૂક્ષ્મ બુદ્ધિનો દુરૂપયોગ જુગારની સમર્થનમાં કરે પરંતુ જુગાર એ જુગાર છે, તે સદા-સર્વદા અનિષ્ટ જ છે.

અરે ! જુગારના હરામ-ચસ્કાએ તો પાંડવો અને તેમના મોટાલાઈ ધર્મરાજ યુધિષ્ઠિરને પણ, કે જેઓ લુવનમાં આવતા હરેક પ્રકારનાં ખુદોમાં સ્થિત રહી શકનારા હતા, અસ્તિત્વ અને વિવેકભ્રષ્ટ-ધર્મભ્રષ્ટ કરી નાખ્યા ! જેથી તેઓ પોતાની ધર્મપત્ની દ્રૌપદીને પણ હોડમાં મૂક્યા જેટલા વિવેકાંધ થઈ ગયા ! તો પછી જુગાર રમવામાં સામાન્ય જનો તો સમતોલ રહી જ કચાંથી શકે ?

ભગવાને આપણુંને બુદ્ધિ આપી છે તેનો ઉપયોગ કરવો જોઈએ. અકૃત્યાણુકારી કાર્ય કરતા હોઈએ ત્યારે આપણુંને ભગવાન કાંઈ હુથ પકડીને રેણું નથી ! નહીં તો પાંડવોને તેમના ભિત્ર અને તેમના પરમ ધિષ્ટ શ્રીકૃષ્ણ જુગાર રમવામાંથી રેણું નહીં ? અવિવેકી લક્ષ્મી એટલી હુદે અકૃત્યાણુકારી કાર્યેમાં જંપવાવે છે કે જેથી તેમને સહાયતા કરવા તેમના ભિત્રાને, સંતોને, શુરૂજનોને અને ખુદ ભગવાનને પણ સમગ્રે-કસમગ્રે મુક્તી વાળીને હોડવું પડે છે ! જેમકે શ્રીકૃષ્ણને દ્રૌપદીનાં ચીર પૂર્વા હોડવું પડ્યું હતું. કોઈ મોટા માણુસ જોડે ઓળખાણ હોય એનો અર્થ એવો નહીં કે આપણે એમને અવારનવાર હેરાન કરતા રહીએ. ભગવાનનો સાચો લક્તા તો ભગવાનને કષ્ટ થાય એવું કહી કાંઈ કરતો જ નથી. શું ભગવાન આપણા ભિત્ર હોય તેથી કાંઈ અસ્તકાર્યોનાં કણ જોગવવામાંથી આપણે બચી જઈએ છીએ ? કહી નહીં ! ભગવાન આપણા ભિત્ર હોય તેથી તો આપણે વધુ સતકાર્યો,

ભગવાન ખુશ થાય તેવાં કાર્યો કરવાં જોઈએ. આપણું ભગવાનને અને
આપણું ગુરુજીનોને નીચું જોવા વખત આવે એવું નાલાયક વર્તન
આપણાથી કરાય જ કેમ? તો પછી આપણામાં અને તુગરામાં કર્કે શો?

જુગાર જેલવો જ હોય તો એવો જેલીએ કે જેથી હારીનેથ
જુતીએ, મરીનેથ જીવીએ. અતિ દુઃખ આશ્રમ તો એ છે કે આપણું
જન્માયેલીએ શ્રીકૃષ્ણના નામે પૈસાનો જુગાર રમીને આપણી ખુદ્દિના
હેલાળાતું પ્રહર્ણન કરીએ છીએ.

ને શ્રીકૃષ્ણ બહુજનહિતાય અને બહુજનસુખાય માટે અગ્રમત્તા રહ્યા,
સત્યને સહાય કરવા જેઓ સહા એકલે હાથે, અનેક શક્તિશાળી દુરા-
ત્માએ સાથે પોતાના મસ્તકને હોડમાં મૂકીને અગ્રમત્તા રહ્યા; આપણું
તેમના ભક્તો તેમની જન્મભયંતી પૈસા-પાનાનો જુગાર રમીને જીવીએ
તેને વિશ્વલું કેટલામું આશ્રમ કહેવું?

પારસ્પરમણું સ્થળણ હોવા છતાં લોલાનું લોહલ્લ ટાળી હે છે તેમ
ભગવાન, સંત અને ગુરુજીનો પણ ભક્તાનું, પ્રેમીનું અને શિષ્યનું અજ્ઞાન
ટાળીને સૌને પોતાના જેવા બનાવી હે છે. પણ શર્ત એટલી કે વરસાહ
વરસે ત્યારે આપણે તેનું પાણી અહણું કરવા માટે વાસણું સવળું
મૂક્કવું જોઈએ.

મનુષ્ય, પણ અને પણી એમ જગતમાં ત્રણ મુખ્ય ચોનિ છે.
તેમાં મનુષ્યચોનિને ઉત્તમ ગણવામાં આવે છે. કારણું મનુષ્ય જ મોક્ષ,
કલ્યાણ વગેરે વિધે વિચાર કરી શકે છે. જગતનાં બધાં જ સુખો
દુઃખની પ્રતિક્રિયાવાળાં છે. ને સુખની પ્રતિક્રિયા દુઃખ ન હોય તેને
મોક્ષ કરે છે.

મનુષ્યજનનું પ્રાપ્ત કરીને આ વખતે એવો દાવ લગાવીએ કે
મોક્ષસુખને પ્રાપ્ત કરી લઈએ! એક વખત દાવ લગાવ્યો એ લગાવ્યો,
કરીને કહી દાવ લગાવવો જ ન પડે એવો જુગાર જેલીએ!